

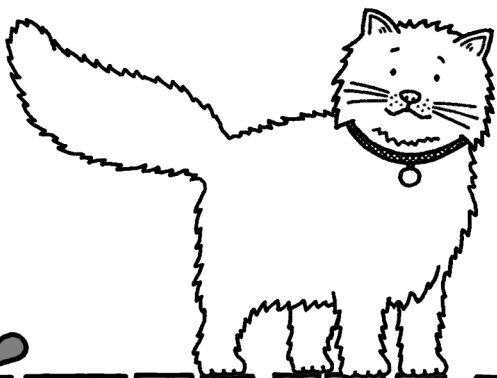
Jacqueline Wilsonová

LÍZINKA

Ilustroval
Nick Sharratt

Kdo se o Elsie postará, až zůstane úplně sama?

LÍZINKA

Jacqueline Wilsonová

LÍZINKA

Ilustroval
Nick Sharratt

Přeložila
Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2013 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2013 by Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Queenie*
(Published by Doubleday, Great Britain, 2013)
přeložila © 2014 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788075071095

*Věnováno June Bendallové a všem jejím kolegům
v Muzeu Florence Nightingaleové*

1

Bydlela jsem s babičkou. Bylo to báječné – jen my dvě v našem útulném bytečku v suterénu. Měly jsme každá svůj pokoj. Ten můj byl sice jenom komora a neměla jsem tam ani pořádnou postel, jen gauč s polštářem a prošívanou dekou, ale babička mi z něj udělala dětský domeček a na lampu mi dala stínítko s obrázkem víly Zvoněnky. Mohla jsem ji mít rozsvícenou celou noc, protože se bojím tmy. Někdy jsem si v noci vlezla k babičce do její postele, ale jí to nevadilo.

Byla jsem zvyklá na to, že máma přišla a zase odešla. Občas byla pryč i několik týdnů. Ten rok, co pracovala u Butlina, byla pryč od března do září a my jsme s babičkou byly naprosto šťastné. Podnikly jsme několik sobotních výletů k moři za mámou, a to bylo prima, přestože jsem si do autobusu musela vzít igelitové sáčky, jelikož se mi dělalo špatně od žaludku a někdy jsem i blinkala. Babička s sebou vždycky vozila mokrou žínku a sáček citronových bonbonů, abych neměla v puse pachůť, takže

to nebylo tak hrozné. Babička se na mě skoro nikdy nezlobila. Byla jsem její holčička a ona byla moje milovaná babi a nikoho jiného jsme vlastně nepotřebovaly – dokonce ani mámu.

Ale potom babička onemocněla. V zimě jsme vždycky mívaly ošklivý kašel a musely jsme si mazat prsa kafrovou mastí a cucat mentolové bonbony. Babiččin kašel se ale nelepšil a nelepšil, i když cucala mentolové bonbony několik týdnů, až z nich měla úplně zelený jazyk.

„Budu zase zdravá jako rybička, až se trochu oteplí. Tenhle kašel jsem vždycky nesnášela,“ kašlala a chrchlala babička. Když dokašlala, zapálila si další cigaretu.

„Vždyť ty cigára ti to ještě zhoršují, babi,“ namítla jsem.

„To asi jo, ale já bez nich nefunguju,“ odpověděla.

Ráno mívala velké problémy se vstáváním. A musela vstávat opravdu brzy, dlouho předtím, než jsem vstávala já, protože chodila uklízet. V továrně musela být v pět a v půl osmé přiběhla domů, aby nám udělala čaj a toast, než půjdu do školy. Babička si pak trochu zdřímla, než musela jít do *její* školy, kde pracovala jako kuchařka. Litovala jsem, že nepracuje v *mojí* škole. Bylo by báječné vidat se s ní při obědě, zvláště proto, že Marilyn a Susan na mě byly opravdu hnusné. Babička ale pracovala v průmyslovce na druhém konci města. Mohla bych tam jít, až mi bude jedenáct, ale babička říkala, že jsem chytrá holka a že doufá, že udělám zkoušky na gymnázium a budu mít pořádné vzdělání.

„Já se mám dobře i bez nějaký hloupý maturity,“ zlobila se vždycky máma, když tohle slyšela. „Upracuješ se k smrti, mami. Proč vstáváš takhle šíleně brzo? Copak ti nedávám dost peněz?“

„Díky, Sheilo, ale já nechci bejt nějaká pijavice, co vysává svou vlastní dceru,“ odpovídala babička. „A kromě toho spořím.“

„A na co spoříš? Říkám ti, že mám peněz habaděj.“

Babička si odfrkla. Nebyla moc nadšená z toho, co máma dělá. Momentálně jezdila s jedním kabaretem. Podle babičky měla na sobě jen nějaká péra, vysoké podpatky a skoro nic jiného.

To *já* jsem věděla, na co babička spoří. Bylo to naše tajemství. V červnu jsme chtěly jet do Londýna na korunovaci královny. Jen *já* a babička – a měla to být taková naše dovolená se vším všudy. Babička mi slíbila, že mě vezme do jednoho velkého obchodu s hračkami, který se jmenuje Hamleys, a že se najíme v Lyons Corner House, opravdové restauraci, kde nás budou obsluhovat servírky. Nejvíce jsem se ale těšila na to, že jsme měly jít k Westminsterskému opatství – tak blízko, jak to jen půjde – a sledovat příjezd královny ve zlatém kočáře. Babička mi koupila pozlacený model toho kočáru s malými bílými koníčky. Jezdila jsem s ním po koberci a po kredenci a nahoru a dolů po stěnách a představovala jsem si, jak uvnitř sedí malinkatá královna a křičí jako na horské dráze, protože to s ní hrozně hází.

„To bude dovolená, na jakou nikdy nezapomeneš, Elsie,“ prohlásila babička. „Až budeš tak stará jako *já*, budeš vyprávět své vnučce: ‚Moje babička mě vzala do Londýna a viděly jsme korunovaci královny.‘“

Moc jsem se na to těšila. Na korunovaci měla jet ještě Laura Totteridgeová – cestovala tam s tanečním kroužkem, protože tam měli vystoupení – a už nikdo jiný jet neměl. Marilyn ale řekla, že se na korunovaci bude koukat v jejich zbrusu nové televizi. Marilyn vždycky musela mít něco extra.

Pochlubila jsem se, že *já* na tu korunovaci pojedu, a dodala jsem, že *taky* máme zbrusu novou televizi. Koupila ji máma speciálně kvůli korunovaci – ale Marilyn prohlásila, že jsem lhářka. Navíc mluvila ošklivě o mámě. Řekla jsem jí, ať se jde vycpat, a ona mi dala takovou ránu pěstí do břicha, až jsem spadla. Máma mě učila, že

se mám bránit, když mi ve škole budou ubližovat, ale pak to všechno bylo ještě horší.

Věděla jsem, že je babička nemocná. Nikdy si sice nestěžovala, ale pořád kašlala a často měla co dělat, aby popadla dech. Když u nás doma uklízela, slyšela jsem ji, jak rychle oddychuje jako pes.

„Sedni si, babi, a já to udělám,“ nabízela jsem se a brala jí z ruky mechanický zametač.

Někdy se se mnou hádala. Jindy se jen zhroutila na pohovku, dala si čaj, zapálila si cigaretu a nechala mě uklízet. To byla ta horší varianta. S mechanickým zametačem jsem si totiž moc nevěděla rady. Kdykoli jsem s ním do něčeho narazila, vylezli z něj na podlahu šedí prachoví hadi, tak jsem pak musela vzít smetáček a lopatku a všechno to zamést. Dělal jsem při tom králičí skoky.

Dala jsem taky namočít prádlo – babiččiny velké spodní košilky a dlouhé růžové spodní kalhoty, které jí visely až pod kolena, a moje šedé kalhotky a ponožky a školní blůzu. Ta měla být bílá, ale taky už začínala být šedá. Babička mi nedovolila žehlit, abych se nespálila. Když už nemohla žehlit ani ona, řekly jsme si, že nám sem tam nějaký ten fald nevádí.

Někdy babička usnula hned po snídani, tak jsem musela jít do školy sama, ale byla jsem už velká holka, takže to pro mě nebyl problém. Než jsem přecházela silnici, rozhlédla jsem se doprava, doleva a zase doprava a nikdy jsem nemluvila s cizími lidmi. I když vlastně s jedním člověkem jsem *mluvila*. Byl to mlékař Bert, ale s tím jsem si chvilku popovídat mohla, protože to byl můj kamarád. Taky jsem vždycky pohládila jeho kobytku Jenny a dala jí kostku cukru, kterou jsem ukradla doma v cukřence.

Cestou ze školy jsem nakupovala. Peníze na nákup jsem měla schované v peněžence pověšené na krku spolu s klíčem. Když jsem běžela, trochu mě to všechno boučalo do hrudníku.

V pekárně jsem koupila bochník chleba a jednu makovku jako zákusek; v hokynářství pana Harrise jsem vzala deset deka slaniny, margarin, jahodovou marmeládu a láhev pomerančového džusu; a u Florrie, dcery zelináře, jsem nakoupila brambory, zelí a mrkev. Vyložila mi síťovku papírem, aby mrkev nečouhala ven, a někdy mi dala natlučené jablko nebo namačkaný banán jen tak.

Cestou domů jsem si pak připadala, že mám ruce vytahané jako gorila. Bolely mě i nohy, takže jsem kulhala. Bylo těžké vyhybat se prasklinám na chodníku, když jsem zahnula do naší ulice, ale musela jsem to dělat proto, aby se babiččin stav nezhoršil. Byla jsem opravdu opatrná, jenže v těch svých velkých klučících polobotkách jsem byla nešikovná a možná jsem na nějakou prasklinu nechtíc šlápla.

Jednou jsem přišla ze školy a babička ležela na pohovce popelavě bledá v obličeji. Hrudník se jí ztěžka zdvíhal po záchvatu kašle.

„Babi!“ vykřikla jsem a vrhla se k ní.

„Jsem v pořádku, jsem v pořádku, neboj,“ lapala babička po dechu a otírala si rty kapesníkem. „Měla jsem jen ošklivej záchvat. Úplně se mi zamotala hlava. Ale už je to dobrý, opravdu.“

Babička rozhodně nevypadala v pořádku, ale trvala na svém. Schoulila jsem se k ní na pohovku, hladila ji po voskově bledé tváři a ona se po chvílce vzchopila.

„Tak, берушко, už jsem zase čilá jako rybička,“ prohlásila a snažila se vstát.

„Ne, babi, zůstaň hezky ležet. Udělám ti čaj,“ řekla jsem a vyskočila.

Vařila jsem ho opravdu opatrně. Nejdřív jsem nahřála konvici a čaj jsem před podáváním nechala pár minut vylouhovat. Pak jsem donesla plechovku se sušenkami. Nejlepší sušenky jsme si nechávaly na neděli pro

návštěvy a samy jsme každý den jedly levnou směs sušenek z Woolworths – ale teď jsem chtěla dát babičce něco dobrého na zub. Vzala si sušenky s příchutí bourbonu a já měla ty s lahodnou růžovou náplní.

„Tak! Je mi mnohem líp,“ řekla babička. „Jsi úplně zdravotní sestřička, Elsie. Mohla sis vzít tu bílou zástěru! Pamatuješ, jak sis ráda hrála s tou soupravou pro sestřičku?“

Mámin přítel, strejda Stanley, mi dal tuhle soupravu k mým pátým narozeninám. Máma měla spoustu známostí a nám se většinou žádný z těch chlapů nelíbil, ale strejda Stanley byl fajn – dokud se s mámou nerozešel. Kupoval jí spoustu dárků – a mně s babičkou taky občas něco přinesl. K Vánocům nám dal obrovskou saténovou krabici plnou čokoládových bonbonů. Byl na ní obrázek tří koťátek – bílého, černého a malinkého zrzavého.

Babička pak tu krabici používala na knoflíky. Když zašívala, ráda jsem seděla s tou krabicí na klíně a koťátka jsem hladila prstem. Satén byl tak jemný, že mi skoro připadalo, jako by byla opravdová. V bytě jsme nemohly mít žádná zvířata – domácí nám nedovolil ani papouška nebo rybičky. Tak jsem si je představovala. Hrála jsem si se svými třemi koťaty Sněženkou, Sazičkou a legrační malou Zrzečkou.

Máma říkala, že vypadám jako blázen, když si povídám s bonboniérou, ale babička mi rozuměla a někdy se do mé hry zapojila a taky předstírala, že jsou koťata živá.

Když jsme sušenky snědly, olízaly jsme si drobečky z prstů, pustily si zábavný pořad v tranzistoráku a hrály si na to, že babička je opravdu zdravá, přestože byla v obličeji pořád ještě popelavě šedá a celá se třásla. Když chtěla vstát, musela se chytit opěradla pohovky.

„Já dneska udělám večeři, babi,“ řekla jsem rychle. „Vid', že můžu?“

„No, já koupila nějaký mletý – už jsem ho dávno měla dát do trouby,“ odpověděla babička.

„Ale já nechci sekanou. Nemám ji ráda. Víš co? Udělám sýrový toasty s fazolema!“

Babička si tenhle recept vystříhla z časopisu *Domáci rádce pro ženy*. Byl tak jednoduchý, že bych to zvládla připravit i já – na toast se dal sýr, plátek slaniny a pečené fazole a navrch se položil plátek rajčete vykrojený do tvaru kytičky.

Připravila jsem tedy sýrové toasty s fazolemi a podařilo se mi to i s plátkem rajčete navrch. Pak jsem to přinesla babičce na tácu.

„Teda ty jsi vážně moc šikovná kuchařka, Elsie. Než se nadějeme, budeš umět připravit nedělní pečení i s oblohou,“ chválila mě babička. „Hmmm, je to výtečný! Sýr je pěkně křupavej a slaninka opečená tak akorát.“

Snažila se ze všech sil to všechno sníst, ale za chvíli už nemohla. Ani já jsem neměla hlad. Pořád jsem nervózně pokukovala po babičce. Pokaždé, když si mého pohledu všimla, pokusila se povzbudivě se na mě usmát, ale mě neošálila.

„Myslíš, že bych měla zavolat mámě a říct jí, že se ti přitížilo?“ zeptala jsem se asi v půlce toho dlouhého večera.

„Cože? Nedělej z toho, prosím tě, vědu! Navíc tě teď potmě nikam nepustím. Kolem Albionu se motá spousta divnejch existencí,“ odpověděla babička. Nejbližší telefonní budka byla až na konci naší ulice, přímo před hospodou Albion.

„Já se těch ožralů nebojím,“ lhala jsem.

„Ale to bys měla! Každýmu ožralovi se zdaleka vyhýbej.“

„Bojím se spíš o tebe, babi!“

„Ale nehloupni. Jsem v pořádku, vždyť ti to pořád říkám. A volat mámě nemá cenu. Bude teď na pódiu vyhazovat nohy do vzduchu.“

„Můžu zavolat potom, až představení skončí.“

„Nenechám tě tak dlouho vzhůru. Vlastně bysme mohly jít spát už teď. Stejně chodíš touhle dobou a já si taky ráda půjdu lehnout dřív. To mi určitě udělá dobře.“

Tak jsme si šly lehnout brzy. Babička se zase ošklivě rozkašlala. Ani se pořádně neumyla a nepřevlékla – jen si sundala zástěru a šaty a korzet a lehla si do postele v kombiné. Já jsem nešla spát do své komůrky. Vzala jsem svého slona Alberta Chobota a chtěla si vlézt k babičce.

„To ne, beruško,“ řekla babička unaveně. „Běž si radši lehnout do svý postele.“

„Babi, prosím! Chci se k tobě přitulit. Vždyť mě vždycky u sebe necháváš spát, když mi není dobře.“

„To jo, broučku, a jsem moc ráda, když se ke mně přituliš, ale nechci, abys chytila tyhle ošklivý bacily.“

„Ale já už tuhle nemoc *měla*, babi. Ty si to nepamatuješ? Uzdravila jsem se a teď se zase musíme postarat o tebe, aby ses taky uzdravila,“ přemlouvala jsem ji. „Prosím, babi, pusť mě k sobě! Třesu se zimou!“

„Radši ne, drahoušku. Jen běž.“

„Tak já tě aspoň přikryju a dám ti pusku na dobrou noc.“

„Pusinku mi jen pošli, beruško. Bojím se, abych tě nenakazila,“ řekla a nařídila si budík.

„Přece nebudeš zejtra vstávat v půl pátý, babi!“ zhrozila jsem se. „Zejtra nemůžeš jít uklízet. Ráno hezky zůstaň ležet. To ti udělá dobře.“

„Možná to tak udělám,“ zamumlala babička.

Poslaly jsme si vzdušný polibek a já jsem vzala Alberta Chobota a odvlekla se do svého pokojíčku. Byla jsem trochu uražená a nechápala jsem, proč mě babička nechce a vymýšlí si výmluvy. Moje postel byla studená a cítila jsem se v ní sama. Zase mě bolela noha a vrtěla jsem se. Babička říkala, že to je z toho, jak rostu. Nechápala jsem, proč mě jedna noha bolí víc než druhá. Snad mi jedna noha nenaroste víc – to bych pak byla nakřivo! Babička mi nohu obyčejně něčím namazala, ale teď jsem ji nechtěla znovu vyrušovat.

Nakonec jsem zabořila nos do Alberta Chobota a přece jen usnula. Vzbudila jsem se asi v šest ráno a šla se podí-

vat na babičku do jejího pokoje. Nebyla tam! Prohledala jsem celý byt – ale byla pryč a nebyl tu ani její korzet, šaty a zástěra.

„Teda babi, ty jsi zlobivá,“ hubovala jsem. „Neměla jsi chodit do práce, když ti není dobře.“

V kuchyni jsem našla hrnek čaje, který si babička ráno uvařila, a v popelníku dva nedopalky. Vyhodila jsem je do koše a připravila jsem na stůl snídani: chleba, máslo a jahodovou marmeládu. Pak jsem se umyla, oblékla si školní blůzu a šatovku a ty své hrozné chlapecké polobotky. Chvíli jsem si četla komiks *Girl* z minulého týdne, ale tentokrát jsem se do těch příběhů vůbec nemohla dostat. Dokonce i „Baletka Belle“ zůstala jen stránkou plnou nic neříkajících obrázků.

Místo toho jsem si vytáhla svůj skicák a snažila se namalovat královnu podle obrázku na krabici od čaje. Měla na sobě krajkové svatební šaty a vypadala jako vílí princezna. Pokusila jsem se jí na záda přimalovat křídla, ale vypadala jako deštníky a já jsem nechtěla, aby si babička myslela, že jsem neuctivá. Královskou rodinu milovala skoro stejně jako mě.

Pečlivě jsem svůj obrázek vybarvila a křídla jsem vymalovala fialově, aby vypadala královsky, ale pořád to nebylo ono. Tak jsem je začmárala, papír zmačkala a vyhodila ho do koše. Do dalšího obrázku se mi nechtělo. V jednom kuse jsem se dívala na hodiny. Babička už měla zpoždění.

Uklidňovala jsem se tím, že se jí to stává často. Prostě se jen zastavila na kus řeči s nějakou kamarádkou nebo si zašla do tabáku pro cigarety a hruškové bonbony. Začala jsem počítat do sta. Byla jsem si jistá, že babička přijde, než dojdu ke stovce. Pak jsem se pustila do další stovky. Napočítala jsem *do pěti set*.

Sledovala jsem minutovou ručičku hodin, jak obíhá pořád dokola, a cítila jsem, jak i mně dělá srdce v hrudníku

tik tak tik tak. Už bylo osm hodin. Touhle dobou byla babička vždycky doma.

Nedokázala jsem klidně sedět. Obešla jsem kuchyňský stůl, vlezla do svého i do babiččina pokoje a pak pochodovala sem a tam chodbou. Otevřela jsem dveře, abych se podívala, jestli babička nejde po ulici. Nikde jsem ji ale neviděla.

Začala jsem z bochníku chleba odlamovat malé kousky, namáčela jsem si je do marmelády a cpala si je do pusy. Jedla jsem a jedla, přestože mi bylo špatně. Řekla jsem si, že by babička mohla přijít, kdybych jí udělala výborný čaj. Dala jsem tedy vařit vodu, slila ji do konvice s čajem a nalila babičce do hrnku, aby mohla vtrhnout do dveří a říct: „Dala bych nevím co za hrnek čaje!“ a on už by tu na ni čekal.

Ale nepřišla. Čaj pomalu chladl. Bylo půl deváté a mně bylo jasné, že bych měla jít do školy, jinak přijdu pozdě. Jak bych ale mohla odejít, když jsem nevěděla, co je s babičkou – jestli je v pořádku nebo ne? Co jsem si to namlouvala? *Nemohla* být v pořádku, protože jinak by tu byla se mnou.

Zabořila jsem si nos do Alberta Chobota jako malé miminko a rozplakala jsem se. Tentokrát mě ale jeho sladká zaprášená vůně neuklidnila.

„Babi, babi, babi,“ mumlala jsem a vůbec jsem nevěděla, co mám dělat.

2

Deset minut před devátou zastavilo před naším domem policejní auto a mně se sevřel žaludek. Vykoukla jsem z okna. Uviděla jsem velké černé boty policisty a staré boty nějaké ženy na sešlapaném klínovém podpatku. Věděla jsem, že babička takové boty nemá, ale stejně jsem utíkala ke dveřím a otevřela je s výkřikem: „Babi!“

Byla to úplně cizí ženská s vlasy omotanými turbanem, ale měla na sobě podobnou zástěru, jakou nosila babička. Za ní stál policista s lesklým růžovým obličejem, který připomínal jahodový pudink.

„Ty musíš bejt Elsie, Victoriina vnučka, vid’?“ řekla ta ženská.

Přikývla jsem.

„Půjdeme dál,“ rozhodl policista. „Je tu tvoje maminka, drahoušku?“

„Ne, je pryč. Já tu bydlím s babičkou,“ odpověděla jsem.

„Proto jsme tady, Elsie,“ řekl policista. Chvilku si

pohrával s páskem své helmy a rozpačitě si třel bradu. Pohlédl na ženu, aby mu pomohla.

„Tvoje babička je nemocná, drahoušku,“ řekla.

„Já vím.“ Překvapeně se na mě podívali.

„Včera večer jí bylo špatně. Neměla chodit do práce. Říkala jsem jí to,“ mumlala jsem.

„No, tak v práci se skácela – všichni jsme se vyděsili k smrti. A tý krve, co tam všude bylo –“

Zajíkla jsem se.

„Ale bude nejspíš brzo v pořádku,“ řekl rychle policista. „Zavolali sanitku a odvezli ji do nemocnice.“

„Ona se pořezala?“ zašeptala jsem.

„Ne, vykašlala krev, a ta byla všude – úplně jsme se vyděsili. Byla celá od krve,“ vykládala ta ženská.

Zapotácela jsem se.

„Nemusíte tu popisovat všechny tyhle podrobnosti,“ zamračil se policista. „V každém případě na tom babička není moc dobře, Elsie, a zřejmě si nějakou dobu pobude ve špitále.“

„Babička špitály nesnáší,“ zašeptala jsem.

„No jo, ale teď nemá moc na vybranou,“ řekla babiččina kamarádka. „Proto jsem si vzpomněla na tebe, drahoušku. Víím, že se o tebe starala. Pořád o tobě mluví. Má tě moc ráda, tvoje babička. A mě najednou napadlo, kdo-pak se o tu holku postará?“

Koukala jsem na ni a třásla se. „Já chci babičku!“ zašeptala jsem. Pak jsem ty dva rychle obešla a vzala si bundu.

„Copak to děláš, děvenko?“ zeptal se policista.

„Jdu do nemocnice,“ odpověděla jsem. „Musím vidět babičku.“

„Ale to nejde, drahoušku, teď ji vidět nemůžeš. Je hodně nemocná. Musí odpočívat,“ řekl mi.

„Ona mě *potřebuje*,“ namítla jsem. „Starám se o ni, když je nemocná.“

„No né,“ rozplývala se babiččina kamarádka. „Není sladká? Tak hodná, jako by ani nebyla z dnešního světa!“

„Nemohla by zatím zůstat u vás, než zjistíme, jak je na tom její babička?“ navrhl policista.

„Cože? To ne! Já už mám děcka dospělý. Nevěděla bych si s ní rady,“ zděsila se ta ženská.

„Jen na pár dnů, než se to nějak vyřeší?“ nevzdával se policista.

„Nemám ji ani kam dát. Kdepak. Nezlobte se, ale to vůbec nepřípadá v úvahu,“ vrtěla rezolutně hlavou. „Vlastně už musím jít domů. Můj starej má špatný záda. Musím mu všechno podávat.“

Policista na mě bezradně pohlédl. „Co s ní teda budeme dělat?“ Nespokojeně mlaskl a pokračoval tichým hlasem: „Říkáte, že tátu nemá a máma se tu nevyskytuje...?“

„Ale vyskytuje!“ řekla jsem. „Já mám mámu, *hodnou* mámu.“ Ta babiččina známá už se mi vůbec nelíbila.

„A kde je?“ zeptal se policista.

„Victorie říká, že přijde a hned zase odejde,“ odpověděla ta protivná ženská. „Řekla bych, že je v jednom kuse v čudu, jestli chcete něco vědět.“

„Od vás nikdo nic vědět *nechce*,“ vyjela jsem na ni, až sebou trhla. „Moje máma má málo času, protože vystupuje na jevišti.“

„Tak to slyšíte sám!“ přisadila si babiččina známá, která už mě evidentně taky neměla ráda. „Ženská s pochybnou pověstí!“ zasyčela.

„Radši jí zatelefonuju,“ rozhodl policista. „Jak se můžeme s tvou matkou spojit?“ zeptal se mě.

„Mám její telefonní číslo,“ řekla jsem a odběhla pro babiččin zápisník. „Ale teď jí nemůžete volat. Bude ještě spát. Nikdy nevstává takhle brzy.“

„No, tak to bude muset udělat výjimku,“ řekl policista. „Je to její číslo?“ zeptal se mě, když jsem mu přinesla zápisník.

„Já jí zavolám,“ nabídla jsem se, ale on mi to nedovolil. Obrátil se na babiččinu známou. „Dohlídněte na tu žábu, než zavolám její matce.“

„Koukejte, já tu nejsem na hlídání dětí,“ protestovala, ale posadila se na babiččinu židli. Vzdechla, když policista vyšel na ulici.

Okusovala jsem si záděru na palci a čekala, až zavolá mámě. Doufala jsem, že se nebude zlobit, až to zvedne.

Stála jsem a civěla na tu cizí ženskou. Ona se nervózně vrtěla a zarývala lokty do babiččina oblíbeného sametového polštářku.

„To je židle moje babičky,“ řekla jsem.

„No jo, ale ona tu teď není, aby si na ni sedla, ne?“

Rozbrečela jsem se.

„Neplakej, dítě. Promiň, nechtěla jsem se tě dotknout. Tvoje babička se určitě uzdraví, drahoušku. Měli jsme z toho hroznej šok, když se takhle složila a pak se z ní začala chrlit ta krev. Myslela jsem, že je... No nic. Netvař se tak vyděšeně. V životě se stávají horší věci. Doktoři ji z toho určitě vysekají, věř mi.“

Zakousla jsem se do záděry ještě usilovněji.

„Nedělej to, ublížíš si!“

Sedla jsem si ke stolu a začala prstem hladit zelený žinylkový ubrus. Babiččina známá se snažila se mnou zapříst konverzaci. Vypytovala se mě na školu a na to, jaké předměty mám nejradši. Zamumlala jsem vždycky nějakou stručnou odpověď a skoro jsem ji neposlouchala. Myslela jsem na babičku. Představovala jsem si, jak leží na zemi v té své zástěře. Někdy chodila ven s natáčkami na hlavě, ale měla je zakryté turbanem ze šátku. Hrozně by jí vadilo, kdyby ji někdo viděl s natáčkami na hlavě, zvlášť v nemocnici.

Určitě mě volá, tím jsem si byla naprosto jistá.

Už jdu, babi, říkála jsem v duchu. Přijdu za tebou, hned jak to půjde, a učešu tě, abys zase vypadala hezky. Brzy

budeš v pořádku, zdravá jako rybička – přesně jak jsi říkala.

„Máte hezkej byteček,“ ozvala se zase ta ženská. „Útulnej.“ Rozhlížela se kolem sebe a její pohled se zastavil na dvou porcelánových soškách na krbové římse. Byly to dámy v krinolíně, které vypadaly úplně stejně. Potom pohlédla na dvě fotografie ve stejných stříbrných rámečcích. Na jedné jsem byla já jako malé děcko a na druhé máma. Ta se na fotce usmívala, na hlavě měla půvabné lokýnky a ve tvářích dolíčky. Já jsem skoro žádné vlasy neměla a mračila jsem se. „Roztomilý,“ řekla.

Zamračila jsem se i teď. „No ty se teda tváříš! Počkej, ještě ti to zůstane, jestli s tím nepřestaneš.“

Otočila jsem se k ní zády. Pak jsme čekaly a čekaly.

„Tomu policajtovi to trvá celou věčnost. Možná tvou mámu nemůže sehnat. Víš jistě, žeš mu dala správný číslo?“

Přikývla jsem. Ze strachu se mi začínalo dělat špatně. Máma občas telefonní číslo měnila. Myslela jsem, že mám správné, ale třeba se mezitím přestěhovala. Když byla na turné, bydlela na tolika různých místech. Taky mohla žít s nějakým novým strejdou. Myslela jsem, že teď žádného nemá, ale u mámy si člověk nikdy nemohl být jistý.

Co když ji opravdu nesežene? Co se mnou bude?

Ucítila jsem v puse kyselou pachuť. Musela jsem běžet na záchod.

„Počkej – kam jdeš?“ zeptala se babiččina známá.

„Na záchod,“ odsekla jsem.

Stihla jsem to právě včas. Vyzvracela jsem se a pak jsem tam jen stála a třásla se. Mrkala jsem, abych se nerozplakala. Vysmrkala jsem se do toaletního papíru a napila se studené vody z kohoutku. Nechtělo se mi vracet se zpátky k té ženské, tak jsem si sedla na kraj vany a vzlykala jsem do žínky.

Po chvíli někdo zaklepal na dveře. „Elsie? Jsi v pořádku?“ zavolala na mě.

Nemělo cenu jí odpovídat. Samozřejmě jsem nebyla v pořádku! Babička byla v nemocnici a nevěděla jsem, co je s mámou. Zato jsem věděla, co by se teď mohlo stát se mnou. Už se mi to stalo jednou, ale bylo to hrozně dávno. Ani jsem si to pořádně nepamatovala. Byla jsem tenkrát hodně malinká a bydlela jsem u mámy. Asi někam šla a nechala mě doma samotnou a domácí slyšela, jak pláču. Skončila jsem v dětském domově, který ale neměl s domovem nic společného. Byl to obrovský dům se spoustou dětí a nikoho jsem tam neznala a musela jsem jíst zelí a dostala jsem naplácáno za to, že jsem se počůrala. Dodneška jsem z toho mívala zlé sny, přestože jsem tam tenkrát byla jen pár dnů. Potom si pro mě přišla babička a já jsem od té doby bydlela u ní.

Měla jsem hrozný strach, že se budu muset vrátit do toho dětského domova. Pak jsem ale zaslechla klapnutí vchodových dveří a hlas policisty a vyběhla jsem z koupelny.

„Ale jdi ty,“ řekl, když uviděl moje zarudlé oči a mokré tváře. „Neboj, máma sem přijede.“

Nepřijela hned. Musela jsem počkat do večera. Vzkázala mi, že mám jít do školy jako vždycky, ale mně se tam nechtělo. Nakonec mě ten policista vzal na policejní stanici. Bála jsem se, že mě zamkne do nějaké cely, ale byl moc hodný: Posadil mě na svou lavici a sejmul mi otisky prstů, a dokonce mě nechal hrát si s pouty. Přicházeli tam i různí jiní policisté, a ti mi říkali legračními jmény, třeba „Karkulko“ a „malý pivo“. K obědu mi dali maso s hranolky, což bylo mnohem lepší než oběd ve školní jídelně. Potom mi přinesli noviny se spoustou fotografií a já jsem všem přimalovala kníry a vousy, dokonce i ženám. Taky se mnou hráli hry – piškvorky a šibenici. Kdybych se tak nebála o babičku, moc bych si to tam užila.

Pak přijela máma – a vůbec se nezlobila. Moc jí to slu-

šelo. Měla na sobě svůj nejlepší červený kabát a rozpuštěné vlasy jí volně splývaly na ramena. Všichni policisté na ni koukali, jako by byla filmová hvězda.

„Ty moje chudinko malá,“ řekla mi máma a přede všemi mě tam objala.

Nakonec nás svezli opravdickým policejním autem. Chtěla jsem slyšet sirénu, tak mi ji na chvíli pustili pro potěšení. Myslela jsem, že jedeme za babičkou do nemocnice, ale jely jsme místo toho domů.

„Musíme přece jet za babičkou!“ namítla jsem.

„Teď už je moc pozdě,“ řekla máma a dala vařit vodu na čaj. „Návštěvní hodiny jsou odpoledne, od dvou do čtyř. Volala jsem tam a zjišťovala si to.“

„Dneska jsme to propásly! Babička tam bude smutná a tak sama! Mluvila jsi s ní, mami? Je v pořádku? Kdy se vrátí domů?“ chrlila jsem ze sebe.

„Psst, uklidni se. Já myslím, že v tom špitále nezůstane. Říkali něco o tom, že ji zejtra převezou.“

„Takže se zejtra vrátí domů!“ zaradovala jsem se a nadšeně zatleskala.

„Ale ne, musí jet do nějakýho speciálního sanatoria, nebo co.“ Máma se opřela o zeď, zavřela oči a třela si čelo.

„Do sanatoria?“ podivila jsem se. „Co to je? Co je babičce?“

„Myslej si, že má TBC,“ odpověděla máma. Ztišila hlas, když říkala ta tři písmena, jako kdyby to bylo něco, za co se člověk musí stydět.

O TBC jsem už něco slyšela, ale dohromady jsem toho moc nevěděla.

„Babička se uzdraví, ne?“ zašeptala jsem.

„Jak to, proboha, můžu vědět? Ach jo, já bych brečela. Proč nešla k doktorovi hned, jak začla kašlat? Třeba z toho nemusela bejt hned tuberkulóza! Pane na nebi, co teď budeme dělat? V každým případě to nesmíme nikomu říct. V životě už bych nesehnala žádnou práci, kdyby se

provalilo, že máme v rodině TBC. Když člověk vystupuje na jevišti, tak si na to dávaj hroznej pozor – musím skoro pokaždý chodit na rentgen, aby měli jistotu, že to nemám.“

„TBC znamená, že je hrozně, hrozně nemocná, že jo?“
Znovu jsem se rozplakala.

„Proboha, nezačínej zase s tím řvaním. Beztoho mi div nepraskne hlava,“ okřikla mě máma. „Co babička udělala s tím vánočním sherry? Potřebuju se napít něčeho, co mě zase postaví na nohy.“

„Můžu se za ní zejtra jet podívat?“ zeptala jsem se.

„Cože? Ne, zejtra jdeš do školy. Půjdu za ní já,“ rozhodla máma. „Potřebuju zjistit, jak dlouho tam bude. Nemůžu si jen tak zmizet z práce, chápeš? Tenhle tejden mě zastoupí jedna kámoška, i když se skoro nenapasuje do mého kostýmu – ale musím se vrátit co nejdřív.“ Zotvřela všechna dvířka kredence, až konečně našla sherry. Sledovala jsem ji, jak si nalila nejdřív jednoho panáka a pak dalšího. „To je *babiččino* sherry, mami. Šetří si ho na Vánoce,“ upozornila jsem ji.

„Hm, tak šťastný a veselý, ha ha,“ řekla máma. „A teď mi, Elsie, doběhni do bufetu pro dvoje smažený ryby s hranolkama. Mám hroznej hlad.“

Věděla jsem, že nemá cenu odmlouvat. Celý večer jsem byla zticha. V jednu chvíli jsem vklouzla do babiččina pokoje, zabalila se do její staré noční košile, zabořila hlavu do jejího polštáře a vdechovala její sladkou vůni. Pod polštářem jsem našla zastrčený kapesník – ten, co jsem jí koupila k loňským Vánocům, s vyšitým B jako babička. Složila jsem si ho do dlaně a prstem přejížděla po vyšitém písmenku.

„Proboha živýho!“ zhrozila se máma, když mě tam našla. Vypadala opravdu zděšeně. „Vstávej, ty hlupáku. Jestli jsi ospalá, tak si jdi lehnout do své postele. Tak šup, potřebuju převlíct povlečení.“

„Proč? Nesundávej to babiččino povlečení!“ zlobila jsem se, když je máma začala stahovat a házet na zem.

„Je to plný bacilů! Dneska budu spát s tebou ve tvůj posteli!“ řekla máma a zuřivě strhla prostěradlo.

Doufala jsem, že nechá povlečení ležet na hromadě v rohu pokoje, ale ona hned všechno odnesla do koupelny a namočila do mýdlové vody. Namočila i babiččin župan. Svírala jsem v ruce kapesník, rozhodnutá schovat ho za každou cenu.

Když máma cíchy vydrbala a vyždímala, pověsila je na dveře, takže z nich několik hodin kapala voda a celý byt byl plný vlhké mlhy, až mě z toho bolely nosní dírky.

Máma však ještě nebyla hotová. Vyprala i všechny záclony, umyla okna a vytřela podlahy. Líkala po bytě jako vítr, své krásné vlasy schované pod turbanem a šaty zastrčené za kalhotky, jako kdyby byla malá holka, která se chystá dělat stojku.

Takhle řádila až do noci a pak si přišla lehnout ke mně do postele. Bylo tam místo stěží pro jednoho, natož pro dva, a ani jedna jsme se pořádně nevyspaly.

Ráno máma trvala na tom, že musím jít do školy.

„Já *nemůžu*, mami! Musíme jít *za babičkou!*“ protestovala jsem.

„Nebudeš se ulejšvat ze školy – o tom s tebou vůbec nebudu diskutovat. A nemocnice není místo pro děti,“ rozhodla máma.

„Mami, prosím! Já to nevydržím, když neuvídím babičku!“ Rozbrečela jsem se.

„Přestaň s tím! Mám i beztoho starostí nad hlavu. Koukej, vezmu tě za babičkou v sobotu – jestli ovšem budeš *hodná.*“

Nemělo cenu se s ní hádat. Vlekla jsem se smutně do školy a litovala, že v nemocnici není místo babičky máma. Marilyn Hideová a Susan Bradshawová se mi pořád posmívaly – mému účesu, mé staré šatovce a klučičím polo-

botkám, ale já jsem na ně tentokrát koukala s kamennou tváří a bylo mi to opravdu jedno. Potom začaly říkat hrozné věci o mojí mámě. To mi taky moc nevadilo, protože mámu zase tak moc ráda nemám, ale pak řekly něco o mojí *hloupé smradlavé babě*. Vší silou jsem je kopla svou polobotkou a ony odběhly s křikem žalovat naší učitelce, slečně Robertsově.

To mě trochu znepokojilo, protože mám naši paní učitelku moc ráda. Líbí se mi její nadýchané vlasy a ještě nadýchanější mohérové svetříky. Obvyčejně na mě bývala moc hodná a jednou mi dokonce dala zlatou hvězdičku za mou slohovou práci. Nechtěla jsem, aby se na mě zlobila.

Rozbušilo se mi srdce, když mě z druhé strany hřiště kývnutím hlavy přivolala k sobě. Marilyn se Susan samolibě odkráčely. Držely se za ruce a šklebily se na mě.

Žalostně jsem se dověkla ke slečně Robertsově.

„Elsie, Elsie. Slyšela jsem, že jste se zase nepohodly s Marilyn a Susan,“ řekla mi.

„Ano, slečno.“

„Říkaly, že jsi je kopla. Je to pravda?“

„Já... já jsem si nemohla pomoci,“ odpověděla jsem a pohlédla na své polobotky, jako by měly svou vlastní vůli.

„Ony tě taky koply?“ zeptala se slečna Robertsová.

„Když jsi šla přes hřiště, tak jsi kulhala.“

Narovnala jsem se.

„Nezlobte se, slečno.“

„To *tebe* něco bolí, Elsie, ne mě,“ odpověděla. „Vím moc dobře, že Marilyn se Susan ti rády dělají naschvály, drahoušku.“

„No... ony mě přímo *nekoply*, slečno Robertsová,“ snažila jsem se naznačit pravdu.

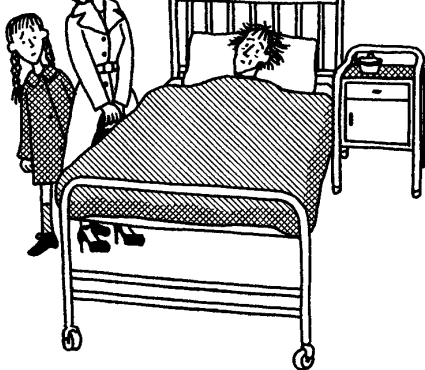
Paní učitelka si myslela, že je kryju, a pohládila mě po hlavě. „Jsi v pořádku, Elsie?“ zeptala se mě. „Ve třídě jsi byla trochu roztržitá a jsi taková pobledlá. Nebyla jsi včera nemocná?“

Nervózně jsem přešlápla z nohy na nohu. Tolik se mi chtělo jí povědět o babičce a o tom, jaké si o ni dělám starosti, ale máma mi řekla, že o tom nesmím ani ceknout.

„Budeme muset zaplatit spoustu peněz, jestli přijdou na to, že má babička tuberkulózu. Nechceme, aby někdo strkal nos do našich věcí. O babičce nikomu nevykládej. Já jsem tvoje máma – na to nezapomeň.“

Na to se zapomenout nedalo. Rozhodla jsem se, že nebudu riskovat a paní učitelce to neprozradím, tak jsem jí řekla, že mi včera bylo špatně od žaludku. Netvářila se, že by mi to věřila, ale pohládila mě a řekla, že můžu jít do začátku hodiny do třídy a číst si komiks.

Marilyn se Susan cíhaly u dveří, a když viděly, jak vcházím dovnitř, vítězoslavně do sebe šťouchly, protože si myslely, že mě paní učitelka poslala na hanbu. Já jsem ovšem věděla, že to není trest, ale privilegium, že můžu sedět v klidu ve třídě, číst si „Děti z Bash Street“ a cucat papírek od karamely. Stejně jsem se však necítila šťastná. Žaludek jsem měla sevřený a s každým úderem srdce jsem si vzpomněla na babičku.

3

„Byla jsi za ní, mami?“ zeptala jsem se, hned jak jsem přišla domů.

„Jo, to víš, že jo. Přinesla jsem jí čistou noční košili, župan, natáčky, hřeben a malou lahvičku kolínský 4711 – tu jsem jí koupila,“ vykládala máma. „Sbalila jsem jí to do kufříku. Dneska odpoledne ji převezou sanitkou do sanatoria.“

„A tam se uzdraví? Pustěj jí brzo domů?“ vyptávala jsem se zoufale.

„To samozřejmě ne. Je na tom pořád špatně a musí ležet v posteli a celý tejdny se nesmí hejbat,“ odpověděla máma. „Musí počkat, až se jí zlepší ten kašel. A já nevím, co mám dělat. Kdo se teď o tebe bude starat? U mě bydlet nemůžeš – děti v těchhle číslech neúčinkují, a navíc by tě neměl kdo hlídat. Bože, Bože, proč jen nejsi o trochu starší?“ Nespokojeně mlaskla.

„Mami?“

„Buď zticha, Elsie. Snažím se něco vymyslet.“

„Mami, babička asi... asi umře?“ zašeptala jsem.

„Cože?“

„Slíbila mi, že neumře, ale *může* se na tuberkulózu umřít?“ nevzdávala jsem se. Do očí se mi zase draly slzy.

„Přestaň,“ okřikla mě máma, ale pak mě objala. Vdechovala jsem vůni jejího pudru a brečela jsem ještě víc.

„Babička je bojovnice, to přece víš. Jasně že se uzdraví Koukej, půjdeme ji o víkendu navštívit a uvidíš sama.“ Máma si mě přitáhla a posadila na klín.

„Budu za ní moct jet v sobotu? Slibuješ, mami?“ vzlykala jsem.

„Proboha živýho, vysmrkej se! Nechci mít svou nejlepší blůzu umazanou od nudlí. Jo, *slibuju*,“ přikývla.

V sobotu jsem tedy odhodlaně pochodovala vedle mámy a s každým krokem jsem si v duchu zpívala *za babičkou, za babičkou, za babičkou*.

„Přestaň kulhat, Elsie!“ napomenula mě máma.

Pohlédla jsem dolů na své hubené nohy a protáhla obličej nad šedými ponožkami a hnědými polobotkami. „To je těma botama,“ vysvětlovala jsem. „Už jsou mi malý. Tlačej mě do prstů.“ Toužila jsem po nových botách – buď lesklých černých lakovkách nebo červených střevíčkách s páskem přes nárt.

Máma se ke mně sklonila a zmáčkla prsty špičku ošklivé hnědé polobotky. „To je nesmysl, máš tam ještě spoustu místa.“

„A nemohla bych dostat nový? Tyhle jsou hnusný. Jsou to klučičí boty!“

Babička mi je koupila v dobročinném bazaru za šilink. Bohužel byly skoro nové, a ještě ke všemu moje číslo.

„Ty si myslíš, že sbírám peníze na ulici?“ Máma si stoupla, chytila mě za ruku a popohnala mě dopředu.

„Ve škole se mi všichni posmívaj, protože mám klučičí boty,“ stěžovala jsem si.

„Přestaň kňourat,“ vyjela na mě máma. „Říkala jsem ti,

že se musíš naučit se bránit. Tak pojď, nebo nám ujede autobus. A přestaň *kulhat*, leze mi to na nervy. Chodíš celá nakřivo.“

„Bolí mě noha.“

„Prosím tě, tebe pořád něco bolí. Jednou hlava, podruhé břicho, potřetí noha... Vzmuž se přece trochu. Až babičku uvidíš, musíš se na ni hezky usmát. Nechci, aby si o tebe dělala starosti – tím by se jí jen přitížilo.“

Tak jsem klopytala vedle ní. Tolik jsem se snažila jít pořádně, že mi to vůbec nešlo a dávala jsem špičky od sebe.

„Mami, koukej, já chodím jako Charlie Chaplin,“ řekla jsem a smekla imaginární buřinku.

Babička se vždycky smála, když jsem někoho předváděla, a říkala, že jsem číslo. Mámu to jen rozčílilo.

„Přestaň dělat takovýhle pitomosti, nebo tě okamžitě pošlu domů a půjdu za babičkou sama,“ vyjela na mě tím tónem, který naznačoval, že to myslí úplně vážně.

Pochodovala jsem levá – pravá – levá – pravá jako nějaký voják, i když mě noha opravdu hodně bolela. Do nemocnice jsme jely autobusem – *dvěma* autobusy –, a přestože autobusem obvykle jezdím moc ráda a s oblibou si povídám s průvodčím, tentokrát jsem byla zticha a celou cestu se nervózně kousala do rtu.

„Pro Kristovy rány, nech tu pusu na pokoji, Elsie! Teče ti z ní krev. Takhle ti nikdo nebude chtít dát pusu, když si ji rozkoušeš,“ plísnila mě máma.

Řekla jsem si, že je mi to jedno, a dělala to dál. Nechtěla jsem, aby mi někdo dával pusu – s výjimkou babičky, samozřejmě, a té to určitě vadit nebude.

Sanatorium mě překvapilo. Vůbec nevypadalo jako nemocnice – spíš jako nějaké chudé rekreační středisko bez jakýchkoli atrakcí. Hrozně dlouho jsme babičku hledaly, ale pak nás nasměrovali k takové zvláštní budově na konci areálu, která vypadala, jako by byla postavená z kousku tunelu.

Najednou mě to vyděsilo. Chytila jsem se mámy za ruku a šla pomalu, přestože jsem se na babičku tak těšila.

„Nebud' jako malý mimino,“ řekla máma, ale i ona měla vlhce lepkavou dlaň. Nakřenila nos. „Nesnáším ten nemocniční zápach.“

V pokoji leželo dvanáct žen – šest po jedné straně a šest po druhé. Čekala jsem, že budou stejně staré jako babička, ale většina jich byla v mámině věku a některé dokonce ještě mladší. Všechny byly hrozně bledé – stejně bílé jako jejich polštáře – a třásly se zimou pod tenkými příkrývkami. Bylo těžké poznat, jestli jsou vzhůru nebo spí – nebo jsou mrtvé.

„Babi?“ zaskřehotala jsem.

„Sakra, tady je to jako na severním pólu,“ zlobila se máma a rozhlížela se po oknech otevřených dokořán. „Babička je tamhle na konci. Hezky se na ni usměj a pozdrav ji jako hodná holčička.“

Myslím, že kdyby mi máma babičku neukázala, asi bych ji nepoznala. Ležela na zádech jako ostatní a pusu měla dokořán otevřenou. Neměla své falešné zuby. Rychle jsem odvrátila pohled, protože jsem věděla, že by babička nechtěla, abych viděla její prázdná ústa.

„Tak hlavu vzhůru a pojď,“ pobídla mě máma. „Ahoj, mami. Přivedla jsem ti Elsie. Co to tu s tebou prováděj? Chtěj tě snad zmrazit?“

„Prej je to pro nás dobrý – čerstvej vzduch,“ řekla babička divně šiřlavým hlasem. „Ale zatím z toho mám jen omrzliny. A kdepak je ta moje holčička?“

Schovávala jsem se za mámou, protože jsem se najednou před babičkou hloupě styděla. Vypadala úplně jinak. Něco se jí stalo s vlasy. Obyčejně je mívala nad čelem stočené do ruličky a vzadu stažené do úhledného drdůlku. Ten teď ale neměla. Někdo babičce ostříhal vlasy. Divoce jí trčely do všech směrů, protože z toho byly určitě v šoku. Vypadala jako šílená.

„Ahoj, babi,“ řekla jsem té bláznivé stařeně, co tu ležela v posteli a předstírala, že je moje milovaná babička.

„Copak je to za obličej, broučku?“ zeptala se. „Netvař se tak vyděšeně, milánku. Pořád jsem tvoje babička, i když mi ustříhli tu mou okrasu.“

„Pěkně ti to zprznili,“ zlobila se máma. „Nemělas jim to dovolit. Je to jak vězeňské sestřih.“

„Nemaj čas nám mejt dlouhý vlasy, tak nám je prostě ostříhali, aby to měli pohodlnější.“

„Tak ti aspoň mohli udělat trvalou. A co se ti, pro Kristovy rány, stalo se zubama? To je pro ně taky pohodlnější, když jsi bez nich?“

„Ne, to ne. Jenom mysleli, že by bylo lepší je dát sterilizovat. Poprosila jsem jednu hodnou sestřičku, a ta se pokusí mi je najít.“ Koukala se za mámu a natahovala ke mně ruce. „No tak, Elsie!“

„Teď se s ní nemůžeš mazlit, mami!“ okřikla ji moje máma. „Já vím, já vím. Nebudu na ni dejchat. Chci ji jen chytit za ruku,“ bránila se babička.

V tu chvíli jsem se k ní vrhla a chytila ji za ty její milované hrbolaté prsty. „Ty jsi studená!“

„No – to je hrůza, co? Potřebovala bych nějaký pořádný kožešinový palčáky.“

„Já bych ti je třeba vyrobila,“ navrhla jsem jí. Uměla jsem plést – naučila mě to sama babička –, ale co se týkalo šití, zatím jsem udělala jen malinké šátky obšité obyčejným rovným stehem pro své dvě panenky a Alberta Chobota. Doufala jsem, že láska k babičce mi dá vytrvalost a nové schopnosti.

Držela jsem babiččinu ruku a tahala za ni jako za provaz zvonu. „Neboj, babi, my tě zahřejeme. Já bych si tak přála, aby tě už pustili domů!“

„To já taky, miláčku, jenže zatím mi ještě není moc dobře. Ale *uzdravím se*, jak jsem ti slíbila. Všechny ty paní tady se tu taky uzdravujou, vidíš?“ řekla babička.

Moc mě nepřesvědčila – a mámu podle všeho taky ne.

„Připadaj mi, jako by měly smrt na jazyku,“ zašeptala. „To ti moc neprospěje, ležet tady mezi nima a dejchat i ty jejich bacily. Tím se ti tuberkulóza ještě zhorší.“

To mě polekalo.

„Nemluv hlouposti, Sheilo,“ pokárala ji babička. „A co to vůbec máte v tý tašce? Přinesly jste něco ubohýmu lazarovi? Doufám, že to není víno – víš, že mi vaděj ty pecičky.“

„Přinesly jsme ti čokoládu, babi – tvou oblíbenou tyčinku se smetanovou náplní. Tu jsem ti vybrala já! A sáček citronovejch cucacích bonbonů a limonádu, kdybys měla žízeň.“

„Páni, to je jako Vánoce a narozeniny dohromady!“ Babička nám oběma poslala vzdušný polibek, vyklonila se z postele a strčila si ty dobroty do svého nočního stolku, ale až úplně dozadu, za rezervní noční košili. „Nechci, aby si někdo nabídnul bez mého dovolení,“ řekla, narovнала se na posteli a rozkašlala se.

„Já myslela, že nesmíte z postele,“ divila se máma.

„To ty sestry. Koukaj, co by kde čmajzly!“ vyrážela ze sebe babička mezi kašláním.

„No tak, lež v klidu,“ napomenula ji máma, protože babička se zase začala vyklánět z postele. Natahovala se po smaltovaném hrnku stojícím na jejím nočním stolku. Znovu zakašlala, sklonila hlavu a plivla do hrnku.

„Mami! To musíš?“ zděsila se máma a otřásla se odporem.

„Jo, to *musím*,“ přisvědčila babička.

„To je ale nechutný, takhle plivat. Jsi jako ty starý dědkové v autobusu. Zvedá se mi z toho žaludek.“

„Já to nedělám *pro zábavu*,“ odsekla babička a otřela si pusou. „Máme to nařízený. Proto nám dávají ty plecháčky, vidíš?“

„Tak bys to aspoň neměla dělat před Elsie.“

„Mně to nevadí, babi,“ řekla jsem rychle.

„Není v tom... krev, že ne?“ zeptala se máma.

„Ne, ne – jenom jeden den jí tam bylo trochu a pak druhý den to hrozný chrlení. To mě opravdu vyděsilo.“ Babička přikryla hrnek pokličkou a opatrně ho postavila na noční stolek.

„Já myslím, že je to rozumný, že máš svůj vlastní hrneček,“ řekla jsem, abych ji povzbudila.

„Nikdo se tě neptal na *tvůj* názor, madam,“ setřela mě máma. Pak se rozhlédla po ponurém nemocničním pokoji. „Naskakuje mi z toho husí kůže. Co tu *děláš* celý den, mami?“

„Ležím tu. Beru léky. Občas si zdřímnu. Myslím na Elsie a zdá se mi o ní,“ řekla babička a pohladila mi ruku.

„Víš co, babi?“ napadlo mě. „Když se ti bude zdát o mně a mně zase *o tobě*, bude to, jako kdybysme doopravdy byly spolu. Tak ať se ti dneska zdá, že spolu jdeme do parku a krmíme tam kachny.“

„To je výbornej nápad, miláčku! A až nakrmíme kachny, půjdeme spolu domů a vmáčkneme se obě do mýho starýho křesla a já ti přečtu pohádku a pak mi zase něco přečteš ty – čteš už báječně.“

„A další noc se nám zase bude zdát, že spolu jedeme k moři a že se v něm cachtáme a ty mi koupíš velkou zmrzlinu a já ti koupím pendrek,“ zasnila jsem se. „A v některých snech zase pojedeme do přírody a jindy třeba do Londýna – no jasně! Podíváme se do Londýna na královnu!“

To jsem ale neměla vůbec říkat.

„No jo, ta korunovace!“ vzpomněla si babička a vzdychla.

„Neboj, babi, to bude až za několik měsíců,“ zašeptala jsem. Doufala jsem, že to máma neuslyší. „Já myslím, že do té doby budeš úplně v pořádku a pojedeme tam spolu, ty a já. Přespíme pod širákem a pak uvidíme ten velký zlatý kočár a budeme mávat a volat *Sláva!* a královna nás uvidí a taky nám zamává. Řekne: ‚Tamhle je babička a Elsie! To jsem ráda, že přijely na mou korunovaci!‘“

Babička měla pevně stisknuté rty. Snažila se neplakat, ale stejně jí zpod víček vyklouzly slzy a zmáčely jí tváře.

„Vidíš, co děláš,“ zlobila se máma a štouchla mě do zad.

„Promiň, babi. Koukej, dala by sis kousek tý čokoládový tyčinky? Můžeš ji kousat bez zubů? A můžu taky malinkej kousíček ochutnat?“ Roztrhala jsem papírový obal, ukousla si a zbytek podala babičce. Kousat sice nemohla, ale lízala čokoládu jako lízátko.

„Je dobrá, vid’?“ řekla jsem spokojeně. „Jé, a namalovala jsem ti přáníčko!“ Nakoukla jsem do máminy nákupní tašky. Bylo trochu pomačkané. „Ach jo, a mně dalo takovou práci...“ Snažila jsem se ho uhladit.

Ve škole měli lepší pastelky, než jsem měla doma, tak jsem v pátek poprosila slečnu Robertsovou, jestli bych ty školní pastelky nemohla použít na svůj speciální projekt. Paní učitelka je báječná! Na nic se mě neptala, jen se na mě usmála a řekla, že tam mám o polední přestávce zůstat a že se podívá, co se dá dělat.

A nepůjčila mi jen plný tác školních pastelek – přidala k tomu i svoje speciální pastelky Derwent všech barev duhy, které byly krásně ořezané.

„Já vím, že ty na ně dáš pozor, Elsie, a nezlámeš je,“ řekla. „Potřebuješ taky papír?“

Nedala mi obyčejný tenký papír. Vytrhla mi ze svého vlastního skicáku několik hladkých bělostných čtvrtků.

„Vy jste nejhodnější učitelka na světě, slečno,“ řekla jsem nadšeně.

Opatrně jsem jednu čtvrtku přeložila a udělala z ní přáníčko pro babičku. Nakreslila jsem na něj venkovskou chaloupku s doškovou střechou a s červenými a žlutými růžemi kolem dveří. Babička v takovéhle chalupě prožila líbánky s dědečkem a vždycky říkala, že by teď dala nevím co za to, aby v nějaké takové chalupě mohla bydlet. Děda odešel do nebe ještě předtím, než jsem se narodila, ale babička teď měla mě. Namalovala jsem nás

Babička si ale nestěžovala. „Elsie, to je nádhera! Děkuju ti, miláčku. To jsme přece ty a já v naší chaloupce!“

„To jsi dobrá, žes to uhodla,“ řekla máma. „A co je to za zvířata v trávě – myši?“

„Ale mami,“ bránila jsem se dotčeně.

„No jasně, v těchhle starejch chalupách vždycky bejvaj myši,“ pokračovala máma. Předstírala, že to myslí vážně.

„To nejsou žádný myši!“ řekla babička přísně. „To jsou Elsiina kořata – všechna tři – a jámine! My máme taky králíčky. Koukni, jaký mají roztomilý ouška! A miláčku, koukám, že máme taky štěňátko.“

Řekla jsem si, že to nevadí, když si babička spletla Bru-mase se štěňátkem. Rozhodně by s ním bylo míň starostí, až vyroste. Možná tedy bude lepší, když budeme mít štěně – a v modrém jezírku se můžeme koupat *všichni*.

„Dám si to přáníčko na noční stolek,“ řekla babička. „A každej den se na něj budu dívat a přát si, abych tam byla s tebou, Elsie.“

„Jednou tam opravdu budeme spolu, babi. Až vyrostu, koupím nám takovou chalupu a budeme tam mít zahradu se spoustou kytiček a všechny ty zvířátka.“

„A co já?“ zeptala se máma. „Já přece platím všechny účty! Já tam s váma bydlet nebudu?“

„Jasně, mami,“ řekla jsem nahlas, jenže v duchu jsem křičela: *Ne, ty ne!* Máma mě neslyšela, ale stejně na mě vrhla divný pohled.

„No nic, já se třeba konečně seznámím s nějakým princem na bílým koni a on mi postaví velikánskej palác s veškerým moderním vybavením, bílejma kobercema a krásnejma pohovkama a s vanou zapuštěnou do země, jako to mívaj v hollywoodskejch filmech, a pak za váma budu jednou tejdně jezdit na návštěvu, co vy na to?“ napadlo mámu.

„A co se stalo s tím... s tím... jmenoval se Sam?“ zeptala se babička.

„Tim! To už je historie. Měl takový divný zvyky, který mi trochu lezly na nervy,“ odpověděla máma.

Strejdu Tima jsem viděla jen dvakrát a vůbec se mi nelíbil. Ve vlasech nosil napatlanou pomádu a ruce měl taky lepkavé, když mě jednou zdvihl, abych mu dala pusku – jako kdybych byla nějaké malé děcko. Byla jsem jen ráda, že už je to historie.

„A není na obzoru někdo jinej?“ zeptala se babička.

„To těžko,“ ušklíbla se máma. „Jak se teď asi můžu s někým seznamovat, když jsem v takovýhle rejži? Jestli se tady budu muset ještě zdržet, tak na severu přijdu o angažmá.“

Podívala jsem se na babičku a babička se podívala na mě.

„Babička se přece brzo uzdraví a vrátí se domů – a pak budeš moct klidně odjet,“ řekla jsem rychle.

„Udělám, co je v mejch silách, abych byla doma co nejdřív, ty moje koťátko,“ řekla babička, ale nedívala se mi při tom do očí. Znovu se rozkašlala a začala se natahovat pro ten svůj plecháček. Chtěla jsem jí ho podat.

„Nedotýkej se toho, nedotýkej se – pozor na bacily!“ vykřikla máma.

Ruka se mi zarazila v půli pohybu. Představila jsem si bacily jako malé červíky, kteří vylézají z plecháčku, lezou mi nahoru po ruce a zavrtávají se mi do podpaží. Ruka mi sama od sebe ucukla. Babička vypadala moc smutně a stydlivě, když se sama natahovala pro plecháček a podávala si ho do postele. Než do něj plivla, otočila se k nám zády.

„Promiň, babi! Nezlob se, je mi to moc líto,“ omlouvala jsem se.

„Já se vůbec nezlobím, drahoušku. Máma má pravdu. Bude lepší, když na to nebudeš sahat. Já nevím, jestli jsem ještě nakažlivá nebo ne. To bych si nikdy neodpus-tila, kdybych tě nakazila, Elsie,“ lapala babička po dechu.

„To je teda paráda,“ ozvala se máma. „A co já? Kdybych

to dostala já, tak jsme všichni v čudu. Ještě štěstí, že jsem v pořádku.“

„Musíš se ale stejně nechat prohlídnout, Sheilo – a Elsie taky. Doktor mi to kladl na srdce. Máte se obě nechat vyšetřit. A ještě všichni, kdo s náma bydlej v domě, to taky říkal. Musíš to říct slečně Goddenové a těm manželům z Irska, co bydlej v prvním patře.“

„Myslíš, že jsem blázen?“ vyjela na ni máma. „Oni to vyžvaněj domácímú a budem v tu ránu na dlažbě. Určitě to nemaj – přece do suterénu nechoděj, ne? A já k vám taky skoro nechodím, takže jsem, bohudík, v pořádku.“

„Ale Elsie –,“ řekla babička naléhavě.

„Koukni se na ni – je zdravá jako rybička, vid', Elsie?“ Máma do mě trochu šťouchla. „Hubená je odjakživa, to je úplně přirozený – a nekašle, že ne?“

„To ne,“ připustila babička. „Ale slib mi, že ji na tu prohlídku stejně vezmeš.“

„No jo, nedělej si starosti.“ Máma se podívala na hodinky. „Už budeme muset jít.“

„Vždyť jsme teprve přišly!“ protestovala jsem. „Já chci zůstat s babičkou celý odpoledne!“

„Ta stará škatule na recepci říkala, že na tomhle oddělení smíme bejt nanejvýš deset minut – a ty bys tu neměla bejt vůbec, Elsie. Přimhouřili nad tím oči, když jsme přijely z takový dálky,“ připomněla mi máma.

„Tak dobře. Bude lepší, když už půjdete,“ souhlasila babička. „Ale příští sobotu zase přijedete, vid'?“ Dívala se na mámu s úzkostí v očích.

„Budeme se snažit, i když autobusy na týhle zelený lince jezděj jen jednou do hodiny a kodrcaj se přes všechny ty Zapadákovy – a ještě ke všemu je nejbližší stanice přes kilometr od týhle díry.“ Máma pohlédla na své střevíce a zamračila se. „Úplně jsem si sešlapala podpatky, koukej! Budeme si na tohle cestování muset pořídít nějaký sportovní boty.“

„Ale přijedeme, i kdybysme musely jít pět kilometrů pěšky, babi. Ne, padesát kilometrů! Přišly bysme, i kdybysme se musely brodit po kotníky v bahně – po kolena – ne, až *po bradu*,“ vykládala jsem.

„Přestaň, Elsie. Mluvíš hlouposti,“ okřikla mě máma a vstala. „Tak jo. Příště ti zase přineseme něco sladkýho na zub, mami. Teď, když už jídlo není na přiděl, se můžeme cpát, co hrdlo ráčí! Myslela jsem, že bych ti vyprala prádlo, ale radši to nech vyvařit tady v nemocnici kvůli těm bacilům. Tak se měj dobře.“

Babičce poklesla čelist, přestože se snažila tvářit stařečně. Chtěla jsem ji obejmout, ale věděla jsem, že teď nesmím. Vypadala tak malá a osamělá v té divné, sterilně čisté posteli.

„Na, babi,“ řekla jsem, sehnula se a předstírala, že ze země něco sbírám. „Nechám ti tu Sněženku, Sazičku a Zrzečku na celej tejden. Budou ti skákat na posteli a dělat ti zábavu.“

„Cože?“ zavrtěla hlavou máma, ale babička se usmála, přestože měla v očích zase slzy.

„*Děkuju ti*, miláčku,“ řekla a pohladila neviditelná kořata. „Budu se o ně dobře starat. Jejda – pozor, Zrzečko, ať nepadneš z postele!“

„Vy jste teda pěkný cvoci,“ ušklíbla se máma. „Tak dobře, my jdeme. Pa, mami.“

„Měj se dobře, babi. Bude se mi po tobě moc stejskat. Pa, pa.“

Poslala jsem babičce vzdušný polibek – a pak jsem ještě políbila Sněženku, Sazičku a Zrzečku. Babička se usmála, ale máma vzdychla.

„Tak pojď, Elsie, a přestaň dělat pitomosti,“ řekla a táhla mě za ruku.

Cítila jsem se hrozně, když jsme z toho pokoje odcházely. Pořád jsem se za babičkou ohlížela a mávala jsem jí. Ona se zase rozkašlala, ale snažila se udržet zavřenou

pusu, až jí div nevylezly oči z důlků, protože před námi nechtěla plivat do plecháčku.

Celou cestu domů jsem měla před očima její obličej. Začala jsem trochu plakat – úplně potichounku, vůbec mě nebylo slyšet.

„Přestaň fňukat,“ okřikla mě máma.

„Když mně je hrozně smutno kvůli babičce.“

„Ale tohle brečení na ulici a dělání tyjátru pro lidi jí moc nepomůže, vid', že ne? Musíš se prostě vzmužit.“

Autobus nám ujel před nosem, přestože jsme utíkaly. Musely jsme čekat celou hodinu na další. Snažila jsem se nebřečet, ale občas mi nějaký ten vzlyk uklouzl a trochu jsem i popotahovala.

„Copak se ti stalo, princezno?“ zeptala se tlustá paní, která s námi čekala na autobus. „Ty jsi zlobila? Dostala jsi vyhubováno?“

„Moje babička je nemocná,“ zakvílela jsem, přestože se mi máminy prsty zarývaly do ramena.

„Propáníčka! Snad to nebude nic vážnýho,“ řekla paní. „Takže jste ji byly navštívit?“

Přikývla jsem navzdory máminým prstům, které se do mě zaryly ještě hlouběji.

Tlustá paní se odmlčela a začala nervózně těkat očima ze mě na mámu a zase zpátky. „Není náhodou tady v sanatoriu, že ne?“ ujistila se a kývla hlavou směrem k budově.

„Ne, není,“ prohlásila máma důrazně.

„To jsem si oddechla,“ řekla žena. „To je neštěstí, že nám to postavili přímo tady, v obytný čtvrti. Tvrděj, že to prej není nakažlivý, ale já si nenechám všet bulíky na nos. Divím se, že jsme to tu ještě všichni nechytli. Dejcháme přece ten samej vzduch, ne? Já teda nechci vypadat jako nějaký nelida. Těch lidí, co jsou tam zavřený, je mi moc líto. Přijížděj sem – ale nikdy nevidíte nikoho odjíždět. Tvrděj sice, že dneska se dá tuberkulóza vyléčit, ale já osobně si myslím, že tam všichni umíraj.“

Zajíkla jsem se.

„Nezlobte se, ale děsíte moji holčičku,“ vyjela na ni máma a odtáhla mě několik kroků dál.

Otrásala jsem se potlačovanými vzlyky, zatímco mi máma utírala oči a nos svým kapesníkem.

„Tý starý zvědavý škatule si vůbec nevšímej,“ zamumlala mi do ucha.

„Ale ona říkála –“

„Hm, a *já* zase říkám, že neví, o čem mluví. Jenom dělá zlou krev. Nevšímej si jí.“

„Ale –“

„Žádný ale. Poslouchej, co ti říkám *já*. Jsem přece tvoje máma, ne?“

Věděla jsem, že je moje máma, ať se mi to líbí nebo ne. Vzlykala jsem jí na rameno a ona mě hladila a takhle jsme tam spolu stály, sjednocené proti té tlusté ženské. Máma pak se mnou začala hrát jednu hru. Řekne se začáteční písmeno něčeho, co člověk vidí, a druhý hádá. M bylo máma, S strom, P byly punčocháče, Z zastávka a LNN lak na nehty. Já jsem pak řekla, že vidím HTP a máma vůbec nevěděla. Pošeptala jsem jí, že je to hrozně tlustá paní, a obě jsme vyprskly smíchy.

Začínaly jsme si spolu rozumět, ale já jsem to pak v autobuse pokazila. Řidič pořád brzdil a znovu se rozjížděl a autobus s námi házel dopředu a dozadu.

„Mami, mně je špatně,“ zašeptala jsem.

„Opovaž se zvracet!“ zhrozila se máma, ale já jsem si nemohla pomoci – a tentokrát jsme s sebou neměly sáček.

4

V neděli se mi moc stýskalo po mých koťatech. Na krabici od bonbonů sice byla namalovaná, ale nemohla obživnout. Samozřejmě jsem věděla, že nejsou opravdová, ale v mé hlavě existovala a nechala tam po sobě prázdné místo. Aspoň mě těšilo, že si teď hrají s babičkou. Dováděla na její posteli, ťapkala po přikrývce svými vypoštěnkovanými tlapkami, a když se přiblížila nějaká sestra, schovala se pod deku. Přitulila se k babičce – jedno kolem krku, jedno do podpaží a jedno na břicho – a všechna tři usnula. Babička jim hladila chlupaté kožíšky – napadlo mě, že jsou určitě lepší než rukavice.

Byla jsem ráda, že jsem je nechala babičce, ale můj gauč byl bez nich studený a prázdný – a celý den jsem si neměla s kým hrát. Máma dlouho spala a já jsem musela chodit po bytě po špičkách, abych ji nevzbudila. Namažala jsem si chleba marmeládou, ale nedala jsem vařit vodu na čaj, protože konvice hlasitě pískala. Zkoušela

jsem si udělat čaj z horké vody z kohoutku, ale nebylo to ono a musela jsem to vylít.

Přečetla jsem si znovu svůj starý komiks *Girl*, přestože jsem ho už měla přečtený od přední obálky až po zadní. Nejvíc se mi líbila „Baletka Belle“. Svázala jsem si vlasy do drdůlku, jaký měla Belle, a představovala jsem si, že jsou mé vlasy blondáté, a ne hnědé. Litovala jsem, že nemám opravdové baletní piškoty. Laura Totteridgeová chodila do baletu. Než odcházela na hodinu, převlékala se ve škole na holčičích záchodech. Nosila černou šatovku, černé saténové kalhotky a bolerko z chlupaté mohérové vlny, stejně růžové jako její piškoty.

Moc jsem si přála být Laurou. Babičku bych si samozřejmě nechala svou, ale všechno ostatní bych si s ní hned vyměnila. Laura měla staršího bratra, který ji chránil a nosil ji na zádech, a mladší sestru. Ta za ní pořád chodila a smála se všemu, co Laura řekla. Měla hodnou maminku, která na ni každý den čekala před školou, a určitě měla i velkého hodného tátu, co jí říkal, že je jeho princezna.

Jednou jsem babičce o Lauře řekla.

„A proč se s ní neskamarádíš, Elsie?“ napadlo babičku. „Podle toho, co říkáš, to musí bejt báječná holka.“

Babičku jsem milovala ze všech lidí nejvíc, ale někdy měla takové nápady, že mi nezbývalo nic jiného než vzdychnout a obrátit oči v sloup. Jako kdyby se Laura někdy mohla skamarádit s holkou, jako jsem já!

„Tak to *zkus*,“ přemlouvala mě babička.

„Ale já nevím jak!“ namítla jsem.

„Vyzkoušej na ní ten svůj roztomilej úsměv.“

Usmála jsem se na Lauru, když jsme spolu byly na záchodech – ale ona jen nervózně ustoupila, jako by se bála, že ji chci kousnout.

Druhý den mi babička koupila ke svačině drahou čokoládovou tyčinku a dala mi ji se slovy: „Rozděl se s Laurou.“

Tentokrát bylo těžké ji vypátrat. Nakonec jsem ji našla u přístřešku na kola s Melanií, Pat a Joan, jak tam zkoušejí stojky. Nemůžete ale někomu nabízet čokoládu, když je vzhůru nohama. Číhala jsem tedy kousek od nich a vyčkávala, až bude Laura sama. Byla jsem tak nervózní, že jsem začala čokoládu okusovat, až mi došlo, že už mi pro ni zbyl jenom jeden dílek. Rychle jsem ho zabalila a sevřela v ruce. Když zazvonilo na vyučování, Laura a ostatní holky si upravily šatovky, které měly zastrčené za kalhotky. V tu chvíli jsem k ní zamířila.

„Na, to je pro tebe,“ řekla jsem a strčila jí kousek čokolády do ruky. Svírala jsem ho tak pevně, že se čokoláda asi trochu roztekla. V každém případě byla nepříjemně teplá.

Zatvářila se, jako bych jí strčila do ruky slimáka.

„Co to je?“ zeptala se podezřívavě.

„To je dárek,“ odpověděla jsem.

„Aha... Tak děkuju,“ řekla, protože je hodná, ale když jsme přišly do třídy, viděla jsem, že tyčinku nenápadně vyhodila do koše.

Babičce jsem pak tvrdila, že Laura snědla svůj díl tyčinky a řekla: „Ňam, Ňam“ a pak se se mnou rozdělila o svůj banánový sendvič. Babička obyčejně poznala, když jsem lhala. Možná mi tenkrát věřila prostě proto, že tolik chtěla, aby to byla pravda. Já jsem pak celé týdny předstírala, že jsme s Laurou nejlepší kamarádky na světě. Dokonce jsem si vymyslela, že jsme si vyměnily místa, abychom mohly v lavici sedět vedle sebe. Podle tohoto mého fantastického scénáře jsme si půjčovaly knížky a komiksy, říkaly jsme si svá tajemství a o přestávce jsme spolu chodily za ruku. Vymyslela jsem si tolik detailů, že jsem tomu sama začínala věřit. Jenomže pak mě babička zaskočila tím, že po mně chtěla, abych Lauru pozvala na návštěvu.

„Ne! Ne, já nechci, aby přišla!“ řekla jsem v záchvatu paniky.

„Ale je to přece tvoje kamarádka. Určitě byste si spolu hezky pohrály. Uvařím vám nějakou dobrou čaj, drahoušku. A můžeme si taky dát broskvovou kompot s kondenzovaným mlíkem.“ To byla naše nejoblíbenější pochoutka a mívaly jsme ji obyčejně v neděli.

„Já stejně nechci, aby přišla, babi,“ trvala jsem na svém. Babička si mě pozorně prohlédla přimhouřenými očima. „Doufám, že se za nás nestydíš, Elsie?“ zeptala se.

Trochu jsem se *styděla*, protože jsme bydlely v podnájmu v suterénním bytě, kde to divně čpělo, zatímco Laura žila v Elmtree Road v jednom z těch krásných velkých černobílých domů obklopených zahradou s úpravně zastřiženým živým plotem a s pelargóniemi, tařicemi a lobelkami v předzahrádkách, které zářily vlasteneckými barvami – červenou, bílou a modrou.

Styděla jsem se, protože jsem byla divná Elsie, ta holka, která nosí doma ušitou šatovku a klučičí polobotky, holka, která si pro sebe mumlá, když si hraje, a navíc nemá tátu.

„Já se nestydím *za tebe*, babi,“ ujistila jsem ji. „Ale prosím, prosím, nenuť mě zvat k nám Lauru na návštěvu.“

Mělo mě to napadnout hned, že babička se svého nápadu jen tak nevzdá. Jednoho dne po vyučování si došla přímo za Laurou a její maminkou, zatímco já byla teprve v půlce hřiště, protože se mi rozvázaly ty moje protivné tkaničky. Jakmile jsem ji spatřila, hned jsem se k ní rozběhla, ale nestihla jsem to včas. Viděla jsem, jak Laura s maminkou od babičky odcházejí. Laura se vyděšeně ohlížela.

Babička se tvářila zmateně. „*Byla to Laura, ne – to tmavovlasý děvče s růžovými stuhama?*“ ujišťovala se.

Nejdřív jsem zase chtěla zalhat, ale babička by bývala byla schopná vyslyšet každou holku z naší třídy, aby zjistila, která je ta pravá Laura. Zoufale jsem přikývla.

„Ta Laura, co je tvoje nejlepší kamarádka?“